

LO JORN HA POR DE PERDRE SA CLAROR...

Lo jorn ha por de perdre sa claror:
quan ve la nit que expandeix ses tenebres,
pocs animals no cloen les palpebres
e los malalts creixen de llur dolor.
Los malfactors volgren tot l'any duràs,
perquè llurs mals haguessen cobriment.
Mas jo, qui visc menys de par, en turment
e sens mal fer, volgra que tost passàs.

E, d'altra part, faç pus que si matàs
mil hòmens justs menys d'alguna mercé,
car tots mos ginys jo solt per trair me.
E no cuideu que el jorn me n'excusàs,
ans en la nit treball rompent ma pensa
perquè en lo jorn lo traïment cometa:
por de morir ne de fer vida estreta
no em tol esforç per donar-me ofensa.

Plena de seny, mon enteniment pensa
com aptament lo llaç d'amor se meta.
Sens aturar, pas tenint via dreita,
vaig a la fi, si mercé no em defensa.

Marc, Ausiàs. *Les poesies d'Ausiàs March*, per Joan Ferraté. Barcelona: Quaderns Crema.
Pàg 64. Versos 1269-1288